

LXXXIV.

Betænkning

over

Forslag til Lov om Afgifter ved Tinglæsning m. m.

(Afgiven af Landstingets Udvalg den 4. Maj 1911).

Det foreliggende Lovforslag om Afgifter ved Tinglæsning m. m. maa ses i nøje Sammenhæng med Lovforslaget om Stempelafgift, idet de foreslaaede samlede Afgifter af Dokumenters Stempling og Tinglæsning ere afpassede efter de samme Afgifter, der efter de nugældende Love erlægges. Som Følge heraf kan der med Hensyn til de forskellige Forhøjelser eller Nedsættelser, der indføres ved Lovforslaget, ikke gøres stærke Indvendinger, da den for de paagældende Dokumenter foreslaaede Stempelafgift samtidig maa tages i Betragtning. Kun til nogle faa Paragraffer er der der stillet Ændringsforslag, der dog ikke ere af indgribende Betydning for det finansielle Resultat, men dels søge at fjerne Tvivl om Reglernes Anvendelse, dels bringe Afgiften i nærmere Overensstemmelse med den nuværende.

Udvalget finder dog Anledning til at fremhæve, at det er utvivlsomt, at Befolkningen allerede i Aarevis har ventet — og med Rette —, at Lovgivningsmagtens Opgave ved en Revision af de gældende Love nærmest maatte komme til at gaa i Retning af disse Omsætningsafgifters Nedsættelse. — Naar nu det modsatte bliver Til-

fældet: at man fra Regeringens Side foreslaar og fra Rigsdagens Side gaar med til at lovfæste en ikke ringe Forhøjelse af Stempel- og Tinglæsningsafgifterne, maa det atter her gentages, at det kun er den haarde Nød, Statskassens daarlige Forfatning, der tvinger Rigsdagen hertil, for herigennem at finde et Bidrag til Dækning af det betydelige aarlige Underskud paa Finansloven. Det er ikke med let Sind, at Udvalget gaar med til at anbefale dette, men man har, saaledes som Situationen foreligger, ikke kunnet tænke sig nogen Udvej til — selv om der senere bliver paavist andre Skatteobjekter — at slippe for under den finansielle Krise ogsaa noget at forhøje en Indtægtspost, der spiller en ikke ganske lille Rolle paa Finansloven, nemlig ca. 8 Mill. Kroner.

Om de foreslaaede Ændringer skal i øvrigt bemærkes:

Nr. 1 til § 8. Da det højeste Gebyr efter nugældende Regler er 3 Kr. 57 Ø., bør Maksimum neppe være højere end 5 Kr.

Nr. 3 til § 12. Da Arveafkald ikke ere særlig nævnte, maa Gebyr af saadanne